

Došlo dne
02-12-2013
č.j.:

V Ríčanech listopad 2013.

Každý má svůj příběh...

Je mi 82 roků. Po shlédnutí filmu Habermannův mlýn, jsem začala mít vzpomínky prát do sedíku a tak některé chci poslat i Vám.

Maminka byla z hospodářství. Tatínek byl z 11 dětí, ale nikterik zemieli v dětství. Žili v jedné místnosti, kde se vařilo, pralo i spalo. Jejich maminka, moje babička je šivila hlavně kořím mlékem.

Po mém narození si maminka s tatínkem koupili na splátky domek v Ríčanech. Tatínek neměl práci, až se dostal na dráhu. Šel do Ostravy na výjevik se psem. Jmenoval se Rolf, byl velmi chytrý a ostrážitý. My jsme s maminkou byly v novém domečku. Po výjeviku, ale tatínka přeložili do Košic. Tam jsme nejdiive bydleli za Hornádem v nějaké vilce a krátce na to jsme se stěhovali do domku k nádraží, což byl vlastně nějaký sklad a tatínek to přepařoval deskami.

Nastal čas, že jsem musela začít chodit do školy. Tak Maďarů se stále vysloval, děti ve třídě mluvily převážně maďarsky, málo slovensky a já jsem z toho měla amalek. V ulici ve škole „Na Kováčskej“ se mi

vůbec nelíbilo ani nedávilo. Také jednou při cestě ze školy, mě chtěli vtáhnout do dvířek do baráku. V té době se tam opravdu sbíraly děti.

Mám dvě hezké vzpomínky, když v parku pod mými bráta hradba a hlavně senny tam kázovaly v krásných krajích. Ta druhá, že jsem chodila k lékařům měli holci bydleli přímo na nádraží, tam se dávalo dobře a tak jsem také někdy něco dostala.

Tatinkova služba byla vřelice nebezpečná. Chodil na denní i noční služby po bratřích s Rolfem, na sever a jih od Košve. V té době tam bylo hodně pašeráků a tak se stalo, že při noční službě shodili spojovací linku do Hornadu a Rolf upozorněním, tatinkovi nahlásil zivot.

Situace se pro nás stále zhoršovala, mamince, že mluvila úšky, neprodala ani chleba. A tak se stalo, že po půlročním chování do školy v Košvech, jsme dostali přidělené kupičko a i s Rolfem jsme se stěhovaly domů do Říčan do našeho domečku. Ve škole se mi dávalo, měla jsem samé jedničky.

Plady se paměti začaly zhoršovat, body zase začali řádit Němci.

Tatínek byl znovu poslán na hranice, Rolfa ale už neměl, ten si slámil obě přední nohy, při skoku z okna, měl je v sadě, ale nepřesil.

Tatínek tedy znovu odjel do Moldavy v Krušných horách. To bylo velké poslední nádraží s vykopanou a ložnou u nás v republice. Kolem řady dělaly hranici mezi Československem a Německem. Skupina lidí mezi nimi i tatínek měli zabránit, aby vlaky plné zboží se nedostaly do Německa. Němci sam postříleli hodně lidí.

A tak začala válka. Pamatuji si jak lidé plakali. Válka se rozhořovala čím dál více, nepomohly desítky bunkrů, ani pevnost Hanička, Dobrušov a další ani odhodlání naši vlast bránit.

Ve škole jsme začínaly, co by připomnělo něco z naší historie. Začali jsme dostávat listky na obuv a šaty a na potraviny. Vím, že mléko se měřilo na $\frac{1}{16}$, $\frac{1}{8}$ a čtvrt litru. Také vím, že když mi maminka dala lístek na 10 kg salámu, bylo v neděli méně masa. Tatínek nekouřil a já jsem se oběsla bez bonbonů a tak to maminka změnila za něco potřebnějšího. Tímich jsem dělal pomáhal na pole a já jsem jízda s ní a dělala jsem povísilka a také sušila seno a nakoupiť.

Od 11-12 let jsem už jízda do Petroupimí Babičce sama. Od vlaku buď z Mrače, nebo z Benešova. Česla trvala přes 2 hodiny. Vzpomínala jsem na maminku, která chodila do školy z Petroupimí denně.

Když skončily práce na polích, maminka dostala za

odměnu kukuřak obili. Tatínek vyrobil mlýnek a tak jsme ho obili mletí. Z přesátek upekla maminka buchty a z toho hrubého jsme dělali šišky husám.

Také jsem jezdila ke Kolínu do Křehovic, kde je krásný pamník a hrobky Marie Terézie. Vystoupila jsem ve Velimě a přes Vítězov jsem šla do Křehovic. U hrobky Sadzy byly pro mne ty nejkrásnější práce. Vyprávěly jsme si dlouho do noci, někdy už začali kokchat kohouti. Těm si pamatují, jak v poledne začaly hučet letadla, kany, kouř. Byla bombardována Chemička v Kolíně. V okolí byly kladeny poplacky, v které části hlavně v Německu mohli nebezpečí.

Válka se končila, lidé se utěšovali, že za 2 roky bude konec, ale trvala 6 let. Také byla povinnost zatemňovat okna. Osvětlení nikde neexistovalo. Bylo to proto, aby nebylo vidět seskupení domů. Po setmění šli všichni domů, ale žádné přepadávání nebylo. Jednou tatínek přinesl domů velkou mapu, přešel ji na sed a my jsme sledovali postup fronty, u Minska, Lokolova, Stalingradu a Moskvy. O tam ti lidé začali, se da těžko představit.

Přesto, že operování naší vlasti stálo hodně peněz a síly, slibena pomoc nepřišla.

V Bohemian se začalo hlasit k německé národnosti

ve velkém množství, museli česí odejít do únikové
A. Hitler se chopil své moci a říkal, že naše řízení po-
bují.

A tak se naše Republika stala Böhmen und Mähren.
Vládu na Pražském hradi převzal Heinrich. Bydlel
v Panenských Běžanech. Deně dojížděl na Pražský hrad.

24. května 1942 v libeňské katedře byl Heinrich po-
střelen, třetí den umírá. Jedm parašutistů se ukrylo
v kryptě kostela Vyřetel a Metoděje. Parašutisti se skry-
vali v kryptě do 18. června 1942. Oddíl německé armády
nařídil vylovení a tak se parašutisti sami zastřelili.

Paměť byla kula 5.000 popravených a vypálení
Lidí

Některé moje vzpomínky z doby Protektorátu. Děje se
jme se nevěřili vůbec, sešpis jin Německá města, co vyra-
běji. Dokumenty, jako třeba vysvědčení, bylo psáno německo-
česky, též obce Ritschan - Říčany.

Také probíhalo totální nasazení na práci do Německa.
Německo bylo bombardováno a tak v těchto továrnách
pracovali česí.

Vyprávěly se záhady Stěhovičského pokladu, o černém
jezere, kde měly být dokumenty o vynálezu střely V1 a V2.
Ně se neprokazalo. Záhadou též se vyprávělo o jihlav-
ském podzemí, k čemu sloužilo.

Vzpomínám si též, jak na Protektorátu nás nakáněli do
Kuvabaria, aby nás převychovali. Nikdy bych tam nevstoupila.

Jedna má vzpomínka je na muže, který při
měl na nohách píra a tak byl schopný přeskáčet
dům, vlak a kdo si co ještě. Píraček "jak se mu ří-
kalo byl postrach pro nás děti.

Nebezpečně pro všechny bylo letadlo schopné letat
nízko říkalo se jim "hloubkáři" nebo "kolláři".
Většinou poškozovali lokomotivy, které s jízdou skončily
a kamenní lidé, kterých bylo také dost.

Lidé, museli na svých očích nosit označení.

Čas plynul, válka stále křivila, až přišel 5. květen 1945.
Talínek pracoval na dráze ve Vršovicích jako vozmistr.
Měl denní službu. S maminkou jsme poslouchaly ve
12³⁰ zprávy. Hlásili, jak lidé stěhují německé nápi-
sy a rozhlás volal o pomoc. Rudá armáda byla
někde u Berlína. Hrály se tankové boje po celé Praze.
Boj o rozhlás, byl ale asi nejkrutější. Talínkovi jsme
více nevěděly. Ten bojoval zase na nádraží ve
Vršovicích. Přišel až 9. května. Dostal vyznamenání,
ale jednou ho něco rozhlásilo a tak vyznamenání
roztrhal.

Talínka si velice vážím byl vlastenec. Nikdy jsem
ho neslyšela, že by říkal, že má strach jít na hranice
nebo jinak nasazovat život. Zemřel v březnu 2004
a dožil se 99 a půl roku.

Tak byl konec války
9. května 1945.

Lidé se radovali, oslavovali Rudou Armádu.

Za II. svět. války zahynulo asi 100 mil. lidí, u
nás 140.000. Snad to vim správně.

Začal probíhat odsun Němců z našeho Pohraničí.
Poradovála jsem to na správně, protože vim, že
museli odejít jen ti, co se k Německé národnosti hlá-
sili a byli částečně odszkodněni.

A tak bylo třeba Pohraničí osídlit. Z vnitrozemí
byly lidem nabízeny domky. Velká chyba byla, že
to nebylo řádně organizováno. Někteří Češi vykradli i
několik domů. To byla ostuda.

Posílám mě vzpomínky a ráda bych se
dovvěděla, jestli alespoň nějaká vzpomínka
můjše byla považována na tento účel.

Děkuji a zdravím Vás
Věra Hlávová
Dům Senior
Komenského nám 1850
251 01 Růžany.